

Hồi Thứ Bốn Mười Bốn TRONG HỌA GẶP PHÚC

Toàn trường mọi người đều thấy rõ lão lãnh trọn một chưởng của Hỏa Linh Thánh Mẫu văng ngược ra ngoài xa xem ra không chết cũng trọng thương.

Thân Phi Quỳnh nhìn thấy không khỏi lo lắng nhưng chợt kìm lại không để lộ ra mặt.

Chẳng ai ngờ rằng Kim Thiết Khẩu người lộn trên đất thêm mấy vòng rồi lồm cồm đứng lên phủi bụi đất trên người mặt mày nhăn nhó như bị đau.

Chính đúng lúc này Huy Khâm Nghiêu bỗng nghe có tiếng người nói nhỏ bên tai:

– Đại hội trên Trích Bát Thiên Viện mồng tám tháng mười hai sắp đến các người sao không nhanh về thương lượng tính kế đối phó mà còn đứng ngây người ra đó?

Huy Khâm Nghiêu ngớ người không biết ai đã dùng truyền âm nhập mật nói lão đưa mắt nhìn quanh.

Lúc này đã thấy Kim Thiết Khẩu lạch bạch đi tới xua tay nói:

– Hỏa... Thánh mẫu bà thật không biết đạo lý, tiểu lão chỉ vì xâu tiền này độ nhật qua ngày nên mới giúp người ta mang tin đến đây bà nghe không lọt tai thì cũng không nên đổ hết giận lên đầu tiểu lão. Tiểu lão may mà chịu nổi bằng không tiểu mệnh này chẳng phải ô hô ai tai...

Đến lần này thì toàn trường đều kinh ngạc chấn động, đương nhiên ngoài Thân Phi Quỳnh ra thì không ai biết tí gì về lão già quái dị này.

Rõ ràng một chưởng của Hỏa Linh Thánh Mẫu chẳng nhẹ chút nào vậy mà lão ta chỉ văng trên đất lăn lộn vài vòng rồi đứng tự hồ như không có chuyện gì xảy ra! Thử hỏi trong số cao thủ bọn họ có ai dám chịu nổi một chưởng của bà ta như vậy không?

Người càng chấn động hơn cả là Hỏa Linh Thánh Mẫu bà không thể ngờ rằng một lão già xem không ra người này ngược lại chịu nổi một chưởng phải đến bảy thành công lực của bà không nói thì bà cũng biết đây là một kỳ nhân thân tàng bất lộ chứ chẳng nghi!

Hữu hộ pháp Lạc Ban Đình là tay giang hồ kinh nghiệm phong phú đương nhiên cũng nhận ra cao nhân bất lộ tướng liền bước lên chấp tay xá dài cười nói:

– Không ngờ các hạ lại là cao nhân thân tàng bất lộ thân thủ bất phạm không biết là bằng hữu phương nào lại tìm đến vấn tội Không Động ít ra cũng phải có một cái danh chứ?

– Ô câu này của lão quản gia khiến tiểu lão chẳng hiểu ắt giáp gì.

Vừa nói lão vừa húng hiếng đôi mắt ti hí nhìn quanh Lạc Ban Đình một cái ôm quyền vái dài nói tiếp:

– E rằng lão quản gia nhìn nhầm rồi, tiểu lão làm nghề xem tướng qua ngày chỉ vì một xâu tiền mà mang tin đến có đầu dám là cao nhân bất lộ tướng...

Lạc Ban Đình đường đường là một hữu hộ pháp đại danh phái không Động vậy mà bị lão ta liên hai lần gọi lão quản gia nhất định lão có ý chứ không phải nhầm lẫn bất giác tức giận thét lớn cất ngang:

– Cam miệng lão phu Lạc Ban Đình đương nhậm chức hữu hộ pháp Không Động các hạ như chưa từng thấy qua thì chi ít cũng phải nghe người ta nói qua Lạc mỗ chứ?

Kim Thiết Khẩu rút cổ so vai nói:

– Í nói vậy lão ca không phải là tùy tùng theo hầu vị đại thư này sao?

Hỏa Linh Thánh Mẫu hiểu đã gặp cao nhân phát tay nói:

– Lạc Ban Đình ngươi lui ra!

Lạc Ban Đình dạ một tiếng thoái lui nhưng trong lòng ấm ức tức giận.

Kim Thiết Khẩu nhìn mặt Hỏa Linh Thánh Mẫu thì làm ra vẻ sợ sệt nói:

– Lão đại thư tiểu lão đem tin đến đây coi như đã xong ở đây... không còn việc của tiểu lão nữa tiểu lão xin kiếu!

Nói rồi quay người định bước đi.

Đúng lúc lão quay người thì bên tai Thân Phi Quỳnh lại nghe tiếng lão truyền lại:

– Ở đây cũng không còn việc của cô nương còn không đi thì đợi đến chừng nào? Nhạc lão đệ hiện đang ở trong Thập Nhị Lý miếu nhanh đến đó, ở đây đã có tiểu lão ứng phó.

Vừa lúc ấy nghe Hỏa Linh Thánh Mẫu quát lớn:

– Đứng lại!

Kim Thiết Khẩu thầm hiểu đối phương không khi nào chịu để cho mình đi dễ dàng, quay đầu đưa tay xoa chiếc mũi cà chua cười hềnh hếch để lộ hàm răng vàng khè hời:

– Lão đại thư còn sai bảo chuyện gì ạ?

Thân Phi Quỳnh bây giờ được Kim Thiết Khẩu dùng truyền âm nhập mật nói vậy thì rất mừng vội ngẫm ra hiệu cho bọn Xuân Phong nói:

– Chúng ta đi!

Bốn ả nữ tỳ không ai bảo ai như bốn cánh bướm lách nhanh lên xe Hỏa Linh

Thánh Mẫu quay đầu lạnh giọng hỏi:

– Thân cô nương định đi sao?

Thân Phi Quỳnh hơi nghiêng người hành lễ đáp:

– Ở đây không còn việc của văn bối, văn bối cáo từ!

Nói rồi quay đầu chui nhanh vào xe.

Hỏa Linh Thánh Mẫu thét lớn:

– Chậm chân!

Kim Thiết Khẩu đã nhảy chặn ngang trước mặt bà ta cười hì hì nói:

– Đúng đúng tiểu cô nương ở đây không có việc của cô đi đi! Tiểu lão sẽ thay cô nương hầu tiếp vị lão đại thư này...

Hỏa Linh Thánh Mẫu không ngờ lão dám ra mặt đối đầu với mình bất giác hỏa giận tam trượng găm lên:

– Sát phu to gan ngươi là cái thá gì?

Trong tiếng quát chỉ thấy năm ngón tay như năm móc câu tung tới một chưởng.

Thân Phi Quỳnh biết bản lĩnh siêu phàm của Kim Thiết Khẩu, Hỏa Linh Thánh Mẫu quyết không làm gì nổi lão ta khi ấy lên xe thì giục Tử Kim Tiêu ra roi đánh ngựa chạy đi.

Lạc Ban Đình nhân vì chưa biết lai lịch của Kim Thiết Khẩu thế nào lại không được lệnh của Hỏa Linh Thánh Mẫu cho nên không dám cản đường mắt tập trung theo dõi trận đấu của Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Huy Khâm Nghiêu thấy Thân Phi Quỳnh đã bỏ đi vừa rồi lại nghe một lời cảnh báo tuy không dám đoán chắc là ai nhưng cũng nghi toàn trường duy nhất chỉ có khả năng thì chính nhân vật Kim Thiết Khẩu này mới nói câu đó lúc ấy cũng nghĩ:

– Ta ở đây cũng không được việc gì chẳng bằng nhanh về liên lạc với Tống minh chủ và các phái chuẩn bị đối phó với đại hội Trích Bát Thiên Viện thì hơn.

Nghĩ rồi lão quay đầu nói với lão đại Hoài Nam Tử và lão nhị Dịch Thanh Lan:

– Chúng ta cũng đi thôi!

Hoài Nam Tử và Dịch Thanh Lan cũng đã nhận ra Kim Thiết Khẩu không phải là nhân vật tầm thường mà xem ra cố tình đối đầu với Hỏa Linh Thánh Mẫu tuy chưa biết thế nào nhưng chắc chắn là đứng cùng phía với mình bèn gật đầu rồi cả bọn lục tục kéo đi khỏi đương trường.

o O o

Thân Phi Quỳnh bảo Tử Kim Tiêu đánh xe tìm đến Thập Nhị Lý miếu.

Tử Kim Tiêu vừa đánh xe vừa hỏi đường, mãi đến trưa thì bọn họ mới đến được chân núi. Nhưng vì miếu ở lưng chừng núi tuy núi không cao nhưng cỗ xe song mã khó đưa cả đoàn người lên đến nơi cho nên bọn họ xuống đi bộ.

Tương truyền rằng ở đây có một long mạch long mạch này uyển chuyển khúc chiết kéo dài đến mười hai dặm đến ngay nơi hiện tại là Thập Nhị Lý miếu từng một thời hưng thịnh nổi tiếng có điều về sau không hiểu nguyên nhân nào mà lu mờ dần trên võ lâm.

Thập Nhị Lý miếu là tên người ta quen gọi để nói đến cái long mạch dài mười hai dặm này kỳ thực nó có tên gọi là Vĩnh Trấn tự tiền điện chính gian thờ Quan Âm Bồ Tát hai bên tả hữu còn thờ Quan Đế Thánh Quân.

Miếu chia làm ba dãy tiền trung hậu dựa theo thế núi mà thiết lập.

Thân Phi Quỳnh dẫn theo Hồ đại nương và bọn Xuân Hạ Thu Đông bốn người lên núi. Từ chân núi lên đến chùa là con đường lát đá theo bậc cấp phải có đến cả nghìn bậc đá như vậy hình thế uyển chuyển trông đẹp mắt hai bên còn điểm xuyết thêm những gốc cổ tùng oằn xuống theo thời gian thỉnh thoảng bắt gặp những phiến đá dài chính là chỗ nghỉ chân cho du khách.

Thân Phi Quỳnh đương nhiên không lòng dạ nào ngắm cảnh nàng phóng chân chạy như bay từng bước năm bậc đá một chảng mấy chốc đã thấy đến tiền môn.

Một vị hòa thượng chừng như chờ sẵn thấy đoàn người chạy lên liền chấp tay hỏi ngay:

– A Di Đà Phật phải chăng nữ thí chủ họ Thân?

Thân Phi Quỳnh hơi ngạc nhiên nhưng gật đầu đáp ngay:

– Vâng tôi là Thân Phi Quỳnh đại sư làm sao lại biết?

Hòa thượng chấp tay trước ngực cúi đầu đáp:

– Tiểu tăng phụng mệnh Phương trượng cung hầu nữ thí chủ ở đây đã lâu.

Thân Phi Quỳnh nghe thì càng ngạc nhiên tự hồ như lão Phương trượng ở đây có tài tiên tri biết trước nàng sẽ đến nên mới cho vị tiểu tăng này chờ sẵn.

– Đa tạ đại sư. Vậy thì phiền đại sư dẫn đường cho tôi vào yết kiến Phương trượng.

Hòa thượng cúi thấp đầu nói:

– Mời nữ thí chủ vào trong dùng trà nghỉ chân tiểu tăng sẽ báo với Phương trượng.

– Đại sư mời!

Vị hòa thượng không khách khí thi lễ lần nữa rồi quay người đi trước dẫn đường cả bọn Thân Phi Quỳnh được dẫn vào trong xuyên qua một vườn hoa cảnh rồi theo một lối cửa hông vào sâu nội viên đây là một căn nhà ba gian chính là khách đường tiếp

thiện nam tín nữ.

Vị hòa thượng quay người nói:

– Nữ thí chủ xin chờ ở đây!

Thân Phi Quỳnh biết quy luật nhập tự khi ấy liền ngồi xuống trên một chiếc ghế cạnh bàn bát bửu nói với Hồ đại nương:

– Hồ ma ma cũng ngồi xuống luôn đi.

Hồ đại nương an tọa xong liền thấy một vị tiểu sa di mang trà đến đặt lên bàn cung kính mời:

– Nữ thí chủ mời dùng trà! Vị hòa thượng vừa rót đi ra ngoài trong nháy mắt quay vào.

Thân Phi Quỳnh liền nhóm người dậy nói:

– Đại sư đã bảo với Phương trưởng chứ?

Hòa thượng cúi người thi lễ đáp:

– Hội bả m nữ thí chủ Phương trưởng hiện tại chính đáng hành công nhập định đành phải phiền nữ thí chủ chờ một lúc.

Người xuất gia lấy hành thiện nhập định làm pháp môn tu tập đương nhiên không thể quấy động.

Thân Phi Quỳnh chấp tay hỏi:

– Không biết lão Phương trưởng bao giờ mới xả công?

– Tiểu tăng không rõ chỉ nghe Phương trưởng dặn lại tiểu tăng hầu hết nữ thí chủ ở đây.

– À lão Phương trưởng như đang hành thiện nhập định tôi cũng không dám quấy nhiễu có điều muốn hỏi thăm đại sư một người.

– A Di Đà Phật xin nữ thí chủ cứ nói?

– Đại sư có biết một lão nhân gọi là Kim Thiết Khẩu không?

Vị hòa thượng cười đáp:

– Kim thí chủ sáng này có đến tiểu tăng đương nhiên là biết.

Thân Phi Quỳnh thầm mừng như vậy là không sai mới hỏi tiếp:

– Vừa rồi Kim Thiết Khẩu có mang một người thanh niên thụ thương đến đây...

Hòa thượng không đợi nàng hỏi hết câu liền tiếp lời nói:

– Nữ thí chủ muốn nói đến Nhạc thí chủ?

Thân Phi Quỳnh vội gật đầu:

– Đúng vậy đại sư quen Nhạc Tiểu Tuấn?

– Không tiểu tăng chỉ nghe nói Nhạc thí chủ là sư đệ của Kim thí chủ nếu không như thế thì khi nào lão Phương trưởng chịu chấp nhận trị thương cho Nhạc thí chủ!?

– À... Nhạc Tiểu Tuấn là nghĩa đệ của tôi hiện tại nó ở đâu đại sư có thể dẫn tôi đến đó được không?

Hòa thượng lắc đầu đáp:

– Điều này tiểu tăng...

Thân Phi Quỳnh nhận ra hòa thượng còn ngần ngại bèn nói ngay:

– Chính Kim Thiết Khẩu bảo tôi đến đây.

– Tiểu tăng biết cho nên lão Phương trưởng mới sai tiểu tăng ra tận cửa hầu tiếp nữ thí chủ có điều tình hình hôm nay hơi đặc biệt nếu không có tiểu tăng dẫn đường thì người có khả năng thăng thiên độn thổ cũng đừng hòng vào nói tệ tự!

Thân Phi Quỳnh cười thầm nghĩ:

– Lão hòa thượng thường ngày xem ra cũng biết khoa trương!

Hòa thượng nói tiếp:

– Nữ thí chủ là người được lão Phương trưởng đồng ý để vào tệ tự cho nên tiểu tăng cũng không giấu giếm gì. Lão Phương trưởng hiện tại chính đang ở trong thiền thất dùng Tiếp Dẫn thần công giúp Nhạc thí chủ dẫn đạo chân khí quy nguyên tuyệt đối không được quấy động.

Thân Phi Quỳnh à lên một tiếng nói:

– Thì ra là vậy.

Hòa thượng chấp tay trước ngực cười nói tiếp:

– Cho nên nữ thí chủ lượng thứ tạm thời ngồi chờ ở đây chừng nào Nhạc thí chủ tỉnh lại thì mới có thể vào gặp được.

– Đa tạ đại sư.

Tuy vậy trong lòng nàng cũng không mấy phấn khởi bởi vì Nhạc Tiểu Tuấn vốn được bọn Thất Công Bát Công dùng hai luồng chân khí đả thông hai mạch Nhâm Đốc vận chuyển thuận chiều. Nhưng khí huyết trong người chàng nguyên lại là nghịch hành hiện tại ngoại trừ hai mạch Nhâm Đốc là thuận hành còn lại Thập Nhị kinh lạc và Kỳ Kinh bát mạch đều nghịch hành. Đến như Ngũ Công lực ấy còn bó tay không biết vị phương trưởng Vĩnh Trần tự này là kỳ nhân dị sĩ nào bản lĩnh đến đâu mà có thể trị liệu được cho chàng?

Nghĩ rồi thì chợt nghĩ lại:

– Nhưng Kim Thiết Khẩu nếu như không chắc chắn lão phương trưởng cứu trị được cho chàng há lại cực khổ lén mang chàng đến đây?

Nghĩ thế thì lòng thấy an tâm hơn bèn chấp tay hỏi:

– Dám hỏi lão phương trượng của quý tự pháp hiệu xưng hô thế nào?

Hòa thượng chấp tay hoàn lễ đáp:

– Lão phương trượng pháp hiệu Thượng Đại Hạ Giác.

– Đại giác thiền sư nhân vật này chừng như chưa nghe qua trên võ lâm!

Thân Phi Quỳnh nghĩ nhanh rồi nghiêm túc hỏi:

– Lão phương trượng là phật môn cao tăng không biết vốn xuất thân danh môn đại phái nào?

Hòa thượng cười điềm nhiên đáp:

– Lão phương trượng tuổi đã ngoài chín mươi nhưng xưa nay không hề hành cước trên giang hồ cũng chưa từng tuyên thị với đệ tử môn phái xuất thân tiểu tăng quả thật không rõ điều này.

Nói chuyện đến đó liền thấy hai vị tiểu sa di khác bưng hai mâm đựng cơm và thức ăn vào dọn lên bàn.

Hòa thượng chấp tay nói ngay:

– Đã quá ngộ chư vị đến đây đường dài hẳn chưa dùng cơm trưa vậy xin dùng đỡ bữa cơm chay đạm bạc!

Đừng nói là chỉ hôm nay mà suốt mấy ngày nay Thân Phi Quỳnh chừng như chỉ để hết tâm trí vào thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn cho nên căn bản một hột cơm cũng không nuốt nổi. Lúc này nghe chàng đã được phương trượng trị thương tuy chưa biết kết quả ra sao nhưng lòng nàng xem như mười phần đã nhẹ hết tám chín nên mới thật sự thay đổi.

Nàng vội chấp tay xá lễ:

– Đa tạ đại sư quan tâm!

– Nữ thí chủ chớ nên khách khí tiểu tăng xin cáo từ!

Nói rồi chấp tay thi lễ thêm lần nữa đoạn quay người bước thẳng vào trong.

Hồ đại nương thấy chỉ còn lại bọn họ chủ tớ sáu người bèn nói:

– Nhị tiểu thư đã mấy hôm nay tiểu thư không ăn được miếng nào chúng ta không nên khách khí.

Thân Phi Quỳnh gật đầu lần đầu tiên từ mấy hôm nay mới thấy mặt nàng có chút khởi sắc nói:

– Không riêng gì ta mọi người cũng đói nào chúng ta cùng ăn!

Bữa cơm qua nhanh rồi lại có vị sa di dâng trà đến.

Thời gian chậm chạp trôi qua đối với Thân Phi Quỳnh từng giây chờ đợi xem ra thật dài nhưng mãi đến khi trời ngả chiều vẫn chưa nghe thấy tin tức gì.

Thân Phi Quỳnh đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần nhưng vị hòa thượng hồi trưa chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Một hồi lâu lại thấy hai vị sa di phục vụ bưng cơm chay dọn lên bàn nói:

– Chư vị thí chủ mời dùng cơm tối!

Lần này thì nàng không kiên nhẫn nói liền hỏi:

– Xin hỏi quý tự vị đại sư nào làm nhiệm vụ tri khách? Hiện tại ở đâu?

Một vị sa di chấp tay đáp:

– Chính là Quảng Tế đại sư hồi trưa tiếp nữ thí chủ đại sư lúc này đang rất bận có lẽ cũng sắp đến mời chư vị tạm thời dùng cơm!

Thân Phi Quỳnh nói:

– Đa tạ nhị vị đại sư.

Hai vị hòa thượng lui ra ngoài bọn họ cũng không cần khách sáo liền ngồi vào ăn cơm tối.

Xong bữa cơm thì hoàng hôn cũng vừa sập xuống một vị sa di mang trà vào kèm theo một ngọn nến cháy sáng. Nhưng chung quy vẫn chưa nhìn thấy vị hòa thượng tri khách Quảng Tế kia đâu.

Phải như vậy qua thêm một lúc nữa bây giờ mới thấy Quảng Tế đại sư xuất hiện với nụ cười trên mặt cúi người nói ngay:

– Phiền nữ thí chủ chờ lâu Nhạc thí chủ vừa tỉnh lại xin mời theo tiểu tăng.

Thân Phi Quỳnh nghe thì mừng khôn xiết nhảy cẫng reo lên:

– À thương thế của Tuấn đệ đã hoàn toàn bình phục rồi sao?

– Phạt tử từ bi! Nhạc thí chủ chỉ là do khí huyết không thuận nhau đã được lão phương trượng dùng Tiếp Dẫn thần công dẫn khí quy nguyên nên đã hồi tỉnh lại.

Có điều vừa rồi Nhạc thí chủ còn bận hành khí điều tức tiểu tăng phụng mệnh lão phương trượng làm hộ pháp cho Nhạc thí chủ mãi đến hai canh giờ khiến nữ thí chủ chờ lâu!

Nói đến đó lại chấp tay trước ngực hành lễ tiếp:

– Nhạc thí chủ hiện đang dùng cơm chay trong khách xá phiền nổi hơi chật hẹp nên các vị nữ thí chủ này tạm thời ngồi dùng trà chờ ở đây.

Thân Phi Quỳnh hiểu bên trong tất chỉ là để giữ bí mật cũng chỉ vì an toàn cho chàng nên liền gật đầu nói:

– Hồ ma ma các người tạm ngồi ở đây không cần vào trong.

Nói rồi khép người thi lễ tiếp:

– Phiền đại sư dẫn đường.

Hòa thượng liền quay người đi trước dẫn đường bọn họ theo hành lang đi sâu vào trong qua một lúc thì đến một khách xá tọa lạc cách biệt với bên trong tựa lưng vào vách núi.

Quảng Tế đại sư dừng chân lại đưa tay đẩy nhẹ cửa gỗ cúi người xuống nói:

– Nữ thí chủ mời!

Thân Phi Quỳnh bước chân vào trong liền thấy Nhạc Tiểu Tuấn ngồi một mình bên bàn ăn cơm nằng mững khôn tả bước nhanh đến reo lên:

– Tuấn đệ quả nhiên đệ đã hồi tỉnh lại!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng bất ngờ chàng không nghĩ Thân Phi Quỳnh lại vào tận đây vội bỏ đĩa xuống đứng lên chấp tay hành lễ nói:

– Quỳnh tỷ đến bao giờ vậy?

Thân Phi Quỳnh dừng chân lại đưa mắt quan sát chỉ thấy chàng có hơi gầy đi nhưng thần thái vẫn anh tuấn khôi ngô giữa hai đầu mi ẩn ước sắc tia ánh mắt long lanh hữu thần thì rất mừng.

Nàng hiểu căn do nghĩ ngay:

– Đây chính là vì sau khi Đại Giác phương trượng dùng Tiếp Dẫn thần công đạo dẫn chân khí trong người Tuấn đệ hợp nhất hành lưu như vậy hai cổ kinh lực của Thất Công Bát Công đều ẩn tàng lại trong người Tuấn đệ tự nhiên nội lực tăng tiến gấp nhiều lần.

Nghĩ vậy nàng rất mừng đáp:

– Ta vừa đến hồi trưa. Ái... Mọi chuyện đều do tỷ tỷ không biết Tuấn đệ luyện qua Nghịch Thiên Huyền Công, căn bản chân khí trong người nghịch hành lại dùng nội lực bức chân khí người thuận hành trở lại khiến người mới chịu khổ thế này!

Nhạc Tiểu Tuấn cười nói:

– Chuyện này làm sao mà trách tỷ tỷ được tỷ tỷ chỉ xuất phát từ hảo tâm lúc tỷ tỷ dùng chân lực đả thông kinh mạch cho tiểu đệ tiểu đệ định báo cho tỷ tỷ biết là tiểu đệ có luyện Nghịch Thiên Huyền Công nhưng không sao mở miệng được...

– Ái tại ta lúc ấy tự tác tự thọ không chịu hỏi cho rõ. Nay nên ngồi xuống ăn cơm tiếp đi chứ!

– Tiểu đệ ăn đã no. Chàng đáp rồi cười tươi nói tiếp:

– Vừa rồi tiểu đệ nghe lão Phương trượng nói trong người tiểu đệ có đến hai cổ chân khí trệ lưu trong hai mạch Nhâm Đốc. Hai cổ chân lực này cực mạnh chỉ ít cũng phải có đến ba mươi năm công lực. Hiện tại do Phương trượng đạo dẫn cùng chân khí bản thân tiểu đệ nhập lưu làm một khiến chân lực tiểu đệ phút chốc tăng gấp mười lần. Lão Phương trượng bảo đây là một kỳ duyên đại ngộ cũng có thể nói trong họa đắc phúc có điều không biết có phải chính tỷ tỷ đã thâm nhập chân lực vào người tiểu đệ?

– Ô tỷ tỷ nào có được năng lực như vậy?

Nàng xưng hô thật tự nhiên trêu mếu rồi cười tươi như hoa sớm mai xuân nói tiếp:

– Đó chính là do hai vị lão tiên bối trong lúc dùng hết nội lực đả thông hai mạch Nhâm Đốc cho Tuấn đệ thì đột nhiên bị người ngầm ám toán chết tại trường, hai cổ chân lực ấy không kịp thu về cho nên mới trệ lưu lại trong người đệ.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì giật mình la lên:

– Hai vị lão tiên bối nào vậy?

– Chuyện là thế này...

Bây giờ nàng mới kể lại chuyện từ khi chàng trúng phải Hỏa Diệt Dao của Hỏa Linh Thánh Mẫu nàng ngấm ngầm theo chân Huy phu nhân về đến Quy Vân Trang rồi lén mang chàng đi tranh chấp thế nào giữa ba phe cuối cùng thì Kim Thiết Khẩu đã ngấm ngầm mang chàng đến tận Vĩnh Trấn tự này nhất nhất kể tường tận cho chàng nghe.

Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người lấp bắp nói:

– Chẳng ngờ từ sau khi tiểu đệ trúng thương đến giờ lại phát sinh ra nhiều chuyện như vậy!

– Lão ca ca đâu?

– Hừ lão ca ca là ai?

– Hi... Chẳng phải Kim Thiết Khẩu thì còn ai vào đây?

– À khi ta đến đây thì Kim Thiết Khẩu còn đánh nhau với Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì hơi lo lắng nói:

– Hỏa Linh Thánh Mẫu luyện độc môn tà giáo vô cùng lợi hại lão ca ca giờ này chưa về không biết có chuyện gì xảy ra không?

Thân Phi Quỳnh cười đáp:

– Tuấn đệ yên tâm lão ca ca của người quyết không thua bà ta đâu...

– Hà hà... Đúng lắm tiểu lão mà thua lão thái bà kia thì coi như xui tận mạng nhé!

Cả hai người nghe ra giọng Kim Thiết Khẩu thì đồng thanh ồ lên một tiếng đưa mắt nhìn ra cửa quả nhiên đã thấy bóng lão ở nơi cửa. Kim Thiết Khẩu nhe răng cười hì hì rồi nhún chân phóc vào trong thấp giọng nói:

– Tiểu lão ta vốn đã đến từ sớm thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui trong người lão đệ người có hai luồng chân khí trệ lưu Nhâm Đốc muốn đạo dẫn nó hòa nhập quy nguyên không phải là chuyện dễ. Cho dù Phương trượng sự thúc của ta Phật môn thiện công tinh thâm nhưng chi ít cũng phải mất hai canh giờ mới đạo dẫn nổi hai cổ chân khí này.

Đã vậy sau khi tiểu lão đệ người hỏi tiểu huynh thì cũng phải cần thêm một hai canh giờ nữa hành công điều khí tiểu lão ta mấy hôm nay ít được thư thả nhân tiện cơ hội này xuống trấn uống một bữa rượu cho đã cơn ngứa!

Thân Phi Quỳnh nhìn bộ dạng và cách ăn nói của lão là đã nực cười hất hàm hỏi:

– Uống rượu uống tận đến giờ này ư?

Kim Thiết Khẩu đưa mấy ngón tay thô tháp sờ lên chiếc mũi cà chua cười nói:

– Ban đầu tiểu lão quên khuấy đến khi uống nhiều rồi mới nhớ chẳng thà uống say rồi đi đâu thì được nhưng lên chùa này thì không xong...

Thân Phi Quỳnh nghe vậy liền hỏi:

– Sao lại không xong?

– Ái da cô nương à sao không nghĩ xem đây là nơi nào tiểu lão há dám uống say túy lúy rồi lên đây yết kiến sư thúc? Tiểu lão đành tìm đến bên khe suối dưới chân núi đánh một giấc cho bay hết mùi rượu rồi mới mò lên đây.

Thân Phi Quỳnh chợt nhớ một chuyện hỏi:

– Lão ca ca đánh nhau với Hỏa Linh Thánh Mẫu đấy chứ?

Nàng giờ cũng gọi lão bằng lão ca ca.

– Đương nhiên, không đánh nhau, há mẹ con nữ ma đầu kia chịu để yên!

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi:

– Lão ca thắng chứ?

– Ta không thắng mục ấy, mục ấy cũng bại, thế là ai đi đường nấy.

– Nhưng bà ta luyện độc môn Hỏa Diệm Dao?...

– Không sai, ban đầu mục ta đánh liền mấy chưởng ta đều tránh được, sau đó lại dùng kiếm, ta chỉ học theo kiếm pháp của mục ta để ứng phó, khiến mục ta điên tiết, nhưng biết không làm gì được nên mới chịu để ta đi.

Nói đến đó, chợt lão “A” lên một tiếng nói:

– Lão ca ca ta mãi nói chuyện nhảm, mà quên mất chuyện chính.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi:

– Chuyện gì quan trọng lắm sao?

Kim Thiết Khẩu gật đầu nói:

– Nói ra e còn quan trọng hơn trời sập...

Rồi lão tiếp:

– Lúc lão ca ca đến đây yết kiến sư thúc, vừa rồi sư thúc bảo ta nói lại với hai

người là nhanh lên Tuyết Sơn.

Thân Phi Quỳnh không hiểu là có chuyện gì gấp mà lại phải hỏi Tuyết Sơn, bèn nhú mào hỏi:

- Cả hai, nghĩa là tiểu muội và Tuấn đệ về Tuyết Sơn?
- Đúng vậy!

Nàng nghe thì hơi chột dạ, đi cùng chàng về Tuyết Sơn, chẳng lẽ là để ra mắt gia gia? Chỉ nghĩ vậy đã thấy đỏ mặt.

Nhạc Tiểu Tuấn ngược lại hỏi:

- Tiểu đệ và Quỳnh tỷ về Tuyết Sơn làm gì?

Kim Thiết Khẩu giọng thật nhỏ nói:

- Nghe sư thúc suy đoán, trên Tuyết Sơn chừng như có biến!
- Có biến?

Thân Phi Quỳnh giật thót mình, tim đập thình thịch, vội hỏi:

- Lão ca ca nói sao? Trên Tuyết Sơn khả năng có biến ư?

Kim Thiết Khẩu nhún vai nói:

- Điều này ta không rõ, phải đợi khi các người đi lên đó thì sẽ rõ.

Thân Phi Quỳnh bán tính bán nghi nói:

- Gia gia tôi ở Tuyết Sơn, lẽ nào Tuyết Sơn lại có biến?

Kim Thiết Khẩu thấp giọng nói:

- Biến có khả năng xuất phát từ người lệnh tổ!
- Gia gia tôi? Có thể chuyện gì được chứ?
- Tiểu lão nếu như mà biết, chẳng hóa ra là thần tiên sống ư?
- Nói vậy chúng tôi phải đi ngay hay sao?
- Đương nhiên càng sớm càng tốt, nhưng cũng để lão ca ca ta nói cho hết...

Thân Phi Quỳnh hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Kim Thiết Khẩu cười hì hì nói:

- Lão ca ta việc rất nhiều xong chuyện ở đây phải đi Hoài Dương phái xong chuyện ở Hoài Dương phái thì lại đi Bắc Hải.

Lão hơi dừng lại đưa tay áo lên chùi bọt mép văng ra rồi nói tiếp:

- Trước hết chuyện ở đây lão ca ta phải nói rõ hết chuyện của lão đệ...

Nói đến đó ánh mắt lão nhìn lên người Nhạc Tiểu Tuấn gật gù mỉm cười tiếp:

– Tiểu sư đệ người vốn luyện qua Nghịch Thiên Huyền Công xuất từ Thiên Trúc Mật Tông toàn thân khí huyết nghịch hành không sợ bất cứ một thủ pháp nào đột kích vào. Nhưng nếu người luyện đến cảnh giới cuối cùng thì có thể tự nghịch dẫn thành thuận từ thuận dẫn thành nghịch tóm lại khí huyết nghịch thuận tùy tâm mà lưu chuyển đó là đạt đến cảnh giới thặng thừa công phu. Luyện Nghịch Thiên Huyền Công vốn đã khó mà muốn đạt đến trình độ tự nghịch chuyển thuận thì còn khó hơn lên trời. Sư thúc nhận ra trong người người có hai cỗ chân khí lưu chuyển trong hai mạch Nhâm Đốc mà hai cỗ chân lực này rất cương mãnh chí ít cũng có đến sáu mươi năm công lực đây thật là cơ hội nghìn năm hiếm có. Do vậy sư thúc muốn thành toàn cho người lấy nó bồi tăng thêm nguyên khí của người cho nên đã dùng tiếp dẫn thần công đạo dẫn hai cỗ chân khí ấy hòa nhập vào với chân khí căn bản của người làm một cùng dòng lưu trong châu thân. Nhân vì công lực của người giờ đã tăng tiến gấp mười lần có thể nói đạt đến đỉnh thặng thừa nội công cho nên từ nay Nghịch Thiên Huyền Công mà người đã luyện có thể nghịch lưu hay thuận lưu tùy tâm sở dục mà thành. Thử hỏi đáng mừng không chứ?

Thân Phi Quỳnh không ngờ thành tựu của chàng còn ngoài sức tưởng tượng của mình bất giác mừng đến rướm nước mắt reo lên:

– Tuấn đệ xin chúc mừng!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng mừng khôn xiết chấp tay thi lễ nói:

– Thành tựu này của tiểu đệ đều nhờ ân tứ của Quỳnh tỷ. Ái... Chỉ có điều hai vị tiền bối Thất Công Bát Công chỉ vì tiểu đệ mà bị người ngấm hạ độc thủ tại hạ nhất định điều tra cho ra hung thủ là ai mới không thẹn với nhị vị tiền bối nơi chín suối.

Kim Thiết Khẩu nói:

– Chúng ta chớ nên nói quá xa công lực tiểu sư đệ người hiện tại có thể nói trong võ lâm ít có người địch nổi thế nhưng về kiếm pháp thì chưa ổn chỉ bằng một chiêu tuyệt kiếm lần trước ta dạy người thì chưa được. Sư thúc nhận ra lão sư đệ người là kỳ tài đời này huyết kiếp toàn võ lâm lần này đều nhờ vào một mình người gánh vác cho nên người muốn ta đem Thiên Sơn Tam Chiết truyền thụ hết cho người. Thiên Sơn Nhất Chiết chính là chiêu lần trước ta truyền cho người hiện tại còn hai chiêu nữa nhưng người phải đi gấp lên Tuyết Sơn cho nên không kịp truyền hết. Giờ ta chỉ dạy cho người chiêu thứ hai Thiên Sơn Nhị Chiết còn chiêu thứ ba chờ người từ Tuyết Sơn về ta sẽ dạy tiếp từ đây trên đường đến Tuyết Sơn người cần phải chuyên tâm luyện cho thành thục mới được.

Nói rồi lão đứng lên vẫy tay nói:

– Hảo lão ca ca đã nói hết đến đây ta dạy người xong chiêu kiếm rồi còn phải làm nhiều việc.

Thân Phi Quỳnh nhìn lão cười ghẹo:

– Lão ca tự hồ như lúc nào cũng bận lắm nhỉ!

– Sao lại không bận? Truyền kiếm xong ta phải đến Hoài Dương phái...

– A lão ca ca đến Hoài Dương phái làm gì?

– Đại hội Trích Bát sắp đến đã như nước chảy đến chân bên trong có một âm mưu rất lớn ta phải đến báo cho Huy Khâm Nghiêu đi thông báo với Tổng đại lão gia. Người của Bát đại môn phái đều đến phò ước tốt nhất cần phải lưu lại một nửa bên ngoài nếu không thì tất cả rơi vào bẫy...

Thân Phi Quỳnh nghe khi nào tin lời lão bởi vì phải biết nàng là người trong cuộc nàng biết đại hội này do chính anh rể của nàng là Chúc Thiên Tùng chủ trì bên trong không hề có âm mưu lớn nào sắp đặt trước.

Nhưng cũng không nói ra chuyện bí mật này chỉ hỏi tiếp:

– Vậy lão ca ca đến Bắc Hải làm gì?

– A đúng rồi!

Lão đưa tay lên xoa chiếc mũi cà chua theo cổ tạt cười nói:

– Suýt nữa ta quên mất lão thái bà Hỏa Linh Thánh Mẫu đã luyện hỏa công đến đệ thập nhị tầng công phu các người sau này gặp bà ta tuyệt đối tránh động thủ với bà ta.

Thân Phi Quỳnh tỏ vẻ không tin hỏi:

– Bà ấy lợi hại đến thế sao?

– Đương nhiên đương nhiên đến lão ca ta cũng không tưởng tượng được là bà ta lợi hại như thế. Vừa trưa này khi động thủ với bà ấy Tiên Thiên Khí Công của ta tuy áp bức được chưởng lực Hỏa Diệm Dao của bà ta trước ngực không thể thi triển ra được. Thế nhưng sau lần đấu nội công đó mặc dầu gọi là bình thủ nhưng bàn tay ta nóng dộp lên như bỏng nước sôi đến vạt áo và chòm râu này cũng muốn cháy tiêu, thử hỏi không lợi hại hay sao chứ? May mà lúc ấy ta dùng tiểu xảo hù được bà ta mới chịu dừng tay, ai đi đường nấy lần này ta phải đi Băng Cung một chuyến mới được!

Nói đến đó lão bỗng hơi tay lên tỏ ý không nói chuyện nữa la toáng lên:

– Thôi thôi người hỏi mãi không thôi ta thì đáp không xong cứ thế thì trễ hết thời gian của lão đệ...

Nói rồi đưa tay ngoắc Nhạc Tiểu Tuấn:

– Lão đệ đến đây chúng ta luyện kiếm!

Thân Phi Quỳnh đứng lên nói:

– Thiên sơn thần kiếm là thủy tổ kiếm pháp trong thiên hạ nhất định thần mật vô phương tôi sẽ ra phía ngoài cửa làm hộ pháp cho hai người luyện kiếm!

Kim Thiết Khẩu hiểu tâm ý của nàng không muốn nhìn người khác luyện kiếm bèn xua tay cười nói:

– Thân cô nương tiểu lão vốn không xem cô nương là người ngoài, Nhạc lão đệ luyện kiếm cô nương cứ ngồi xem không sao!

Nói rồi liền nắm chặt kiếm trước hết tường tận phân tích giảng giải chiêu thứ hai trong Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp đoạn mới dùng kiếm múa chậm chậm cho chàng xem một vòng.

Vừa rồi khi lão phân tích chiêu kiếm thì nghe rất dài nào là biến hóa thế này nào là chuyển kiếm thế kia nhưng đến lúc múa kiếm thì chỉ thấy kiếm đâm tới trước nửa chừng phản hồi gọi là Chiết đoạn thấu kiếm trao cho chàng hỏi:

– Như thế người hiểu rồi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu:

– Tiểu đệ hiểu.

– Hảo người thử múa một lần xem!

Nhạc Tiểu Tuấn theo ý hệt vừa rồi lão làm lướt kiếm ra trước rồi xoay cổ tay phản kiếm trở ngược lại...

Chẳng ngờ Kim Thiết Khẩu nhìn mặt xua tay la lên:

– Hồng bát hồng bát chẳng trúng chút nào!

Rồi lão nắm lấy thanh kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn vừa giảng giải vừa múa kiếm theo từng phân đoạn nào là xuất thủ như thế nào quán chú nội lực ra sao kiếm phản hồi ra sao tỉ mỉ phân tích cho chàng hay.

Nhạc Tiểu Tuấn đối với chiêu thức thứ nhất trong Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp xem như rất thành thục vậy mà đến chiêu thứ hai nhìn có vẻ đơn giản cũng phải mất cả nửa canh giờ mới múa đúng quyết yếu của chiêu kiếm.

Kim Thiết Khẩu lúc ấy mới gật đầu nói:

– Khá rồi đấy người chỉ cần lĩnh hội hết quyết yếu của chiêu rồi từ từ chuyên cần luyện là được. Hảo lão ca ta đi đây!

Thân Phi Quỳnh từ nãy giờ không lên tiếng chỉ lẳng lặng nhìn chàng luyện kiếm bây giờ đứng lên hỏi:

– Lão ca ca chúng tôi cũng nên lên đường ngay bây giờ chứ?

– Đúng đúng!

Kim Thiết Khẩu đã nhảy ra đến cửa còn quay đầu lại nói:

– Các người phải tức tốc lên đường từ đây đến Tuyết Sơn đường xa lắm!

o O o